

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ἙΛΛΗΣΙΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 25 Ἰουνίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 237 — Τιμὴ Φύλλου Δοχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΜΟΝΑΧΟΙ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐρχομένη Κοριακὴ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν μνήμην ἀπάντων τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων. Ἡ ἐπέτειος αὕτῃ ἐπαναφέρει εἰς τὴν σκέψιν μας ὄχι μόνον τὸ πλῆθος τῶν ὁσίων ἀσκητῶν, οἵτινες ἐν τοῖς σπηλαίοις, ταῖς σκῆταις, ταῖς ὁπαῖς τοῦ Ἀθωνοῦ ἐδηρέστησαν τὸν Θεὸν διὰ τῶν κόπων τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ καὶ γενικώτερον τὴν συμβολὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ Μοναχικὸς βίος στηρίζεται ἐπὶ τῆς θαυμαστῆς καὶ ὑπερκοσμίου τριλογίας: Παρθενία — Ἀκτημοσύνη — Ὑπακοή. Τὰ τρία αὐτὰ ἰδεώδη συνιστοῦν ἕναν ὑπέροχον καὶ σκληρὸν ἡγῶνα ἕναν ἀγῶνα, ποῦ μεταβάλλει τὸν φθαρτὸν ἄνθρωπον, εἰς ἐπίγειον ἄγγελον.

Δὲν πρόκειται ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς νὰ ὑμνήσωμεν τὸν μοναχικὸν βίον, διότι οὗτος ἀρκοῦντως ὑμνήθη ὑπὸ τοῦ χρησορρήμονος Ἰωάννου καὶ ὁλης τῆς θαυμαστῆς πλειάδος τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονώσωμεν τὴν ἐξαιρετικὴν συμβολὴν τοῦ Μοναχικοῦ βίου εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Βεβαίως ἡ Ἐκκλησία, ἀντλοῦσα τὴν Δύναμιν καὶ τὸ κύρος αὐτῆς ἐξ αὐτοῦ τοῦτου τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Ἰδρυτοῦ καὶ θεμελιωτοῦ Ἰησοῦ, εἶναι Ἐκκλησία καὶ ἐγγάμων καὶ ἀγάμων· εἶναι Ἐκκλησία τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Κυρίου. οἰανδήποτε ἰδιότητα καὶ ἐὰν φέρωσιν· εἶναι βασιλεῖον Ἱερράτευμα, Ἐθνος ἅγιον εἰς τὸ ὅποσον ὁ καθεὶς ἔχει τὴν θέσιν του καὶ δύναται νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του. Ἐπειδὴ ὁμως «ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου», δι' αὐτὸ ὁ μοναχικὸς βίος, ὡς ἀπηλλαγμένος τῶν εὐθυνῶν καὶ τῶν δεσμεύσεων τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ἐξυπηρετεῖ ἀρτιώτερον τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐκλεκτότεροι Ἱεράρχαι ἦσαν μοναχοί· οἱ δοκιμώτεροι συγγραφεῖς ἦσαν μοναχοί· οἱ μαχητικώτεροι πατέρες ἦσαν μοναχοί.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ λαμπρὸν αὐτὸ κέντρον τοῦ Ὀρθοδόξου Μοναχισμοῦ ἐστάθη τὸ ἀπόρθητον φρούριον τῆς ἀείποτε πολεμουμένης Ὀρθοδοξίας.

Ἀπετέλεσε τὸν εὐδίων καὶ σωτήριον λιμένα, εἰς τὸν ὅποιον εἶδρον τὴν ποθητὴν γαλήνην χειμαζόμεναι ψυχαί, ἀλλὰ καὶ τὸ πολεμουμένον ἔθνος μας. Τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ τὰς βιβλιοθήκας του, τὰς σκῆτας του, τὰ ἐρημητήριά του ἀποτελεῖ θεοφύτευτον παράδεισον, ἀφ' οὗ τὰ μυρίπνοα ἄνθη ὠφελοῦν μὲ τὸ πολύτιμον ἄρωμά των τὴν κοινωνίαν.

Τερᾶσις ἡ συμβολὴ τοῦ Μοναχικοῦ βίου εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας καὶ βαθυτάτη πρέπει νὰ εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ πληρώματος Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐπιγείους αὐτοὺς ἀγγέλους.

* *

Ὁ Μοναχικὸς βίος εἶναι ἐντεταγμένος εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι δύναμις ἐνισχύουσα καὶ οὐχὶ ἀντιδρώσα. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ στρατιώτης, καὶ ὁ πλέον ἡρωϊκὸς καὶ ὁ πλέον μαχητὴς εἰς οὐδὲν ὀφελεῖ, ἐὰν δὲν εἶναι ἐντεταγμένος εἰς τὸ μαχόμενον στράτευμα οὕτω καὶ ὁ μοναχὸς καὶ ὁ πλέον ἐνάρτερος εἰς οὐδὲν ὀφελεῖ, ἐὰν ἀσκόπως πλανᾶται τῇδε κακεῖσε καὶ δὲν εἶναι ἐντεταγμένος εἰς τὸ Σῶμα τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι στρατευομένη. Καὶ ὁ ἕγγαμος εἶναι στρατιώτης, ἀντιμαχόμενος μὲ τὴν διαφθορὰν τῆς κοινωνίας τὴν δυστροπίαν τοῦ συζυγικοῦ χαρακτῆρος, τὰς ἀντιξοότητας τοῦ βίου· καὶ ὁ μοναχὸς εἶναι στρατιώτης ἀντι-

μαχόμενος μὲ τὴν σκληρότητα τοῦ βίου, τὰς ἐπαναστάσεις τῆς σαρκός, τὴν ἀτάτην τῆς ἡδονῆς,

Καὶ οἱ δύο πρέπει, διὰ τὰ εἶναι καρποφόρος ἡ ἀποστολὴ των, νὰ εἶναι ἐντεταγμένοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ' ἧς νὰ κατευθύνωνται καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὁποίας νὰ ἐργάζωνται.

Οἱ δυναμιεπιστάται τῆς ἡθικῆς

Αἱ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ ΚΑΙ ΗΓΝΩΜΗ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

(Εἰ τέλος παιδείας τὸ ἑαυτὸν αἰσχύνεσθαι, ἐσχάτης ἀπαιδεύσεως τὸ μὴδὲ τοὺς ἄλλους αἰσχύνεσθαι).
Ἰερὸς Χρυσόστομος

Μὲ τὸ πέρας τοῦ σχολικοῦ ἔτους αἱ γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις διδόναι καὶ παίρνουν.

Ἐπανελημμένως ἐτονίσσαμεν ὅτι οἱ ἐπιδείξεις τῶν μαθητῶν θίγουν εἰς τὴν καρδίαν τὴν ἠθικὴν ἀνάπτυξιν μιᾶς κοινωνίας. Καλλιεργοὺν ταπεινὰ ἔνστικτα καὶ ὑποθάλλουν τὴν ἀναισχυντίαν. Ἐπειτα ὡς κίνητρον καὶ σκοπὸν ἔχουν νὰ ὠφελήσουν τὸν διευθυντὴν τοῦ σχολείου καὶ μόνον, καὶ νὰ διαφημίσουν μὲ αὐτὸν τὸν ψυχοφθόρον τρόπον τὴν ἐργασίαν του.

Ὅταν ὅμως αὐτὰ λέγωνται ἀπὸ ἡμᾶς, ἀντιμετωπίζονται μὲ πολλὴν κακοπιστίαν ἀπὸ τοὺς «προοδευτικούς» ὁπαδοὺς τῶν γυμναστικῶν ἐπιδείξεων.

Ἐπειτα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν καὶ τὰ ἐπιχειρήματά των. Ὅμιλοῦν περὶ τῆς καλλιέργειας ρωμαλέων ψυχῶν καὶ ἄλλων ἡχηρῶν παρομιῶν.

Τί ἔχουν νὰ ἀπαντήσουν ὅμως εἰς τὰ κατωτέρω γραφόμενα ὅχι ἀπὸ ἓν τυχαῖον ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀρμοδιότερον πρόσωπον εἰς τὰ ἔκπαιδευτικὰ ζητήματα;

Καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ δὲν εἶναι ἄλλον ἀπὸ τὸν καθηγητὴν τῶν Παιδαγωγικῶν καὶ τῆς Ψυχολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἐξαιρετὸν ἐπιστήμονα κ. Σπυρίδωνα Καλλιόφα.

Ἰδοὺ λοιπὸν τί γράφει ὁ κ. Καλλιόφας εἰς τὴν σελ. 103 τῆς «Γενικῆς Παιδαγωγικῆς»:

«Ἐάν δὲ περὶ τῶν δημοσίων παρελάσεων καὶ ἄλλων γυμναστικῶν ἐπιδείξεων τῶν νέων, συνιστῶμεν νὰ μὴ ὑπερβαίνουν τὰ προσήκοντα ὅρια, τῶν νεανίδων θεωροῦμεν παντελῶς ἀπηγορευμένας. Οὐδέποτε αἱ γυμναστικαὶ ἀσκήσεις καὶ οἱ ἀγῶνες τῶν νεανίδων πρέπει νὰ ἐξέρχωνται τῶν ὁρίων τοῦ σχολείου, καὶ οὐδέποτε πρέπει νὰ τελῶνται ἐνώπιον θεατῶν.

«Διότι δημοσίᾳ τελούμεναι γυμναστικαὶ ἐπιδείξεις καὶ ἀγῶνες μαθητῶν, εἶναι προσφορώτεροι εἰς τὴν κατὰ πνίξιν τῆς αἰδοῦς, ἢ ὅποια καὶ φυσικωτέρα καὶ ἀναγκαιότερα εἶναι εἰς τὰς νεανίδας, εἰς τὴν μείωσιν ἐν γένει ἢ καὶ τὴν πλήρη σχεδὸν ἐξαφάνισιν τῆς εὐγενοῦς συναισθηματικότητος ἥτις εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἰδιάζουσα εἰς τὴν γυναῖκα ψυχικὴ ἰδιότης, εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τῶν φυσικῶν τῆς γυ-

ναϊκὸς ἔργων, δηλ. ἀπὸ τῶν οἰκογενειακῶν καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν ἐν γένει, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ διεστραμμένου, ἀναιδοῦς, κοινωνικῶς ὀλεθρίου, νευρωτικοῦ καὶ κατὰ βάθος δυστυχοῦς τύπου τῆς ἀμαζῶνος.

»Ἡ προαγωγὴ τοῦ τύπου τούτου γυναικός, διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς εἰς τὴν γυμναστικὴν καὶ διὰ τῆς δημοσίας ἐπιδείξεως ἀθλητικῶν ἀρετῶν ἄγει εἰς γυναικοκρατίαν, ἢ ὅποια ὕφ' οἰανδήποτε μορφήν καὶ ἂν ἐμφανίζεται, πάντοτε ὑπῆρξεν ἐν ἓκ τῶν κυρίων αἰτίων τῆς καταπτώσεως τῶν λαῶν, ἅμα δὲ καὶ ἐν ἓκ τῶν καταφανεστέρων αὐτῆς τεκμηρίων. Καὶ εἰς κινδύνους δὲ πολεμικοὺς αἱ τοιαῦται γυναικες καταδεικνύουν, ὅτι ὠφέλειαν μὲν τινα διὰ τῶν ἀθλητικῶν τῶν σωμάτων, τὰ ὅποια κατὰ κανόνα ἐγκλείουν γυναικεῖας ψυχὰς θρασυδελούς, δὲν παρέχουν, τοῦναντίον δὲ μεγάλης βλάβης πρόξενος γίνεται ἡ ἔνεκα τῆς ἀθλητικότητος αὐτῶν καταπίεσις τῶν καθαρῶς γυναικῶν ἀρετῶν, αἱ ὅποια μόνον κάμνουν τὰς γυναῖκας ἀνδρείας κατὰ τὴν ἀληθινὴν, δηλ. κατὰ τὴν ψυχολογικὴν τῆς λέξεως «ἀνδρεῖος» σημασίαν.

»Λαμπρῶς δὲ τὰ ὕφ' ἡμῶν λεγόμενα ταῦτα κυροῦνται ὑπὸ τῶν λεγομένων ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους περὶ τῶν Σπαρτιατῶν, αἱ ὅποια λίαν ἀτόπως ἐπαινοῦνται καὶ ὡς πρότυπον γυναικῶν συνιστῶνται. Τὰ ἀκόλουθα λέγει οὗτος εἰς τὰ πολιτικά. «Διὸ παρὰ τοῖς Λάκωσι Ἰσχυοὺν ἡ γυναικοκρατία καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Σπαρτιατικῆς ἡγεμονίας πολλὰ ζητήματα τῆς πόλεως κατὰ τὴν γνώμην τῶν γυναικῶν ἐλύοντο. Ἄλλ' ὅμως, εἴτε αἱ γυναῖκες ἄρχουσιν, εἴτε οἱ ἄνδρες ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἄρχονται οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει, διότι ἀμφοτέρω εἰς τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα καταλήγουσιν. Ἐνῶ δὲ ἡ θρασυτεὴς πρὸς οὐδὲν ἄλλο τῶν συνήθων ἔργων, ἐκτὸς τῶν πολεμικῶν, εἶναι χρήσιμος καὶ εἰς ταῦτα αἱ Λάκαιναι ὑπῆρξαν ἐπιβλαβέσταται. Ἀπέδειξαν δὲ τοῦτο ἐπὶ τῆς εἰσβολῆς τῶν Θηβαίων, ὅτε ἐνῶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰς τῶν ἄλλων πόλεων γυναῖκας, εἰς τίποτε δὲν ἐχρησίμευσαν, θόρυβον μόνον ἐπροξένουν αὐταὶ μεγαλύτερον ἀπὸ τοὺς πολεμίους».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀγκάσιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δέον νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μετριοῦριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐν τῶν Γραφείων

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος
Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 38.

Ἡ ΜΑΣΣΩΝΙΑ

Ὁ σκοπὸς καὶ τὰ ἔργα τῆς

·Υπὸ Πανσ. Ἀρχιμανδρ. κ. Ἀκακίου Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν, σπουδαῖον καὶ ἔξοχον Ἑλληνα Πατριώτην, δι' ὃν ὅλοι οἱ Ἱστορικοὶ λέγουσι, ὅτι ἐὰν δὲν ἐδολοφονεῖτο, θὰ ἡλευθέρωνεν ἀπὸ τότε ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν, τὸν ἐξόντωσεν ἡ Μασσωνία καὶ ἀνέλαβεν Ἀγγλος ἀντιβασιλεὺς, ὥς ὅτου ἦλθεν ὁ Ὁθων· ἐν τῷ μετὰ τοῦ λοιποῦ ἡ Μασσωνία, ἔκαμε τοὺς ἑλβετικούς ἐκείνους νόμους, εἰς τὸ ἀρτιπαγὲς Κράτος, τοῦ νὰ μὴ χειροτονεῖται τις Ἀρχιερεὺς, ἐὰν μὴ φέρῃ ἀπολυτήριο ἐρωπαϊκῶν θεολογικῶν σχολῶν, ἐξ οὗ καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐξέστρεψεν ὁ Ἑλληνικὸς Κλήρος, ἐξηχερώθη εἰς τὴν διαγωγὴν καὶ τὴν Πίστην, διότι οἱ σπουδάζοντες εἰς τὴν Γερμανίαν ἐπέστρεφον Προτεστάνται, οἱ δὲ εἰς τὴν Ἰταλίαν Λιτῖνοι καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· δηλαδὴ ἐπέστρεψαν πραγματικὰ ὁρμηθῆναι, ἡθικῶς καὶ ἐθνικῶς, καὶ ἀνελάμβανον οἱ τάλαντες καὶ ἐξαρθωμένοι, νὰ ὀδηγήσουν τὸν καθαρὸν, ἑλεγκτὸν καὶ Ὁρθόδοξον λαὸν τοῦ Θεοῦ!! ὃν κατήντησαν εἰς τὰ χάλια τοῦ εὐρίσκουσι σήμερον, εἰς τελείαν ἀθείαν καὶ ἀποσύνθεσιν. Πρὸς ἀπόδειξιν πάρετε τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Σπυρίδωνα, ποῦ ἐσχάτως ἀπέθανεν, ἢ τὸν Ἀντιβασιλέα Δαμασκηνόν, καὶ τοὺς λοιποὺς ὁμοίους τῶν, νὰ εἰδῆτε τὰ χάλια τῶν προέξων τῶν, ἐξ ὧν οἱ Χριστιανοὶ εἰσὶν κατασκανδαλισμένοι ἐναντίον τῶν καὶ ψυχρῶν κατὰ πολὺ. Ἔργον τοῦτο τῆς Μασσωνίας καταστρεπτικώτατον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν· παρατήρησαν, διὰ τὸ Κληρικὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 21, ὁ Φαρμακίδης Δούκας καὶ λοιποὶ, ὄργανα τῆς Ἀγγλικῆς ἐπιβουλῆς, ἐχώρησαν τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ἵνα εὐκολώτερον κατακτήσωσιν αὐτήν. Αὕτῃ διέλυσε τότε περὶ τὰς 250—300 Μονάσι!! μὲ τόσῃ ἱστορίᾳ καὶ ἐθνικῇ δράσιν καὶ ἐξυπνότητι. Αὕτῃ ἐπὶ Βασιλίσσῃ; Ὀλγας, ἐπέχειρσε τὴν μετάφρασιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν καθομιλουμένην, ἐξ οὗ καὶ ἐφανεύθησαν τόσοι φοιτηταί. Αὕτῃ ἐπὶ Βενιζέλου ἐξήχησε νὰ εἰσχωρῇ εἰς τὰς σχολεῖα ἡ μαλλιαρὴ, ἵνα μὲ χρόνια ἀφ' οὗ ἐπικρατήσῃ ἡ χυδαία καὶ βάρβαρος αὐτῇ γλῶσσα, ἀναγκασθῇ ἐκοῦσα ἀκουσα ἡ Ἐκκλησία, καὶ μεταφράσῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν μαλλιαρικήν, διὰ νὰ ἀπωλεσθῇ τὸ ἱερὸν κείμενον αὐτοῦ, ὅπερ ἔχει τὸσον μεγίστην χάριν ἐκ Θεοῦ, γλαφυρωτάτην ἀτήχησιν, θεϊκὴν παράστασιν καὶ ἀκριβῆ ἐξήγησιν τῶν γεγονότων, καὶ χάρις ὁλοσχερῶς τὴν ἀξίαν του, ὅπως ἡ αὕτη σπεῖρα τῆς Μασσωνίας κατώρθωσε τὸ τοιοῦτον πρὶν ὀλίγον τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις καὶ αὕτῃ ἐρήμαξεν τὴν Γαλλίαν, ἔσφαξε ὅλους τοὺς κληροῦς πολίτας καὶ πατριώτας Γάλλους, ἐξεδίωξεν τῇ; Γαλλίας ὅλον τὸν Κλήρον, καὶ τόσῃ μεγάλῃ καταστροφῇ ἐπέφερεν εἰς αὐτὴν εἰς χρῆμα καὶ εἰς θύματα. Ὅθεν μεγάλην ὀφείλειαν κερδίζει διὰ τοὺς σκοπεῖους σκοποὺς τῆς ἡ Μασσωνία, εἰς τὴν μαλλιαροποίησιν τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ ὅχι ὅτι δῆθεν ὀφελοῦνται οἱ Χριστιανοί, διότι θὰ ἐννοοῦν τάχα καλύτερα τὸ Εὐαγγέλιον. Ψεύδονται ἀυσυτόλως· τὸ

Εὐαγγέλιον εἶναι εὐκατάληπτον, διότι σχεδὸν αὐτὴ εἶναι ἡ καθομιλουμένη σήμερον, ἐνῶ ἡ μαλλιαρική εἶναι ἀπαισία, καὶ εἰς οὐδὲν μέρος ἢ χωρίον τῆς Ἑλλάδος ὁμιλεῖται σήμερον... Διὸ ματαίως κόπτονται.

Τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, καὶ τὴν διαίρεσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἡ Μασσωνία κατεργάσθη, καὶ τὸ ἐπέτυχε μέσῳ τῶν Ἑλλήνων Μασσόνων, ἐξακολουθεῖ δὲ τὸ σχίσμα ἀπὸ θοῆτας, οἱ διωγμοί, τὸ κλεισίμον τῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ αἱ ἀποσχισματισμοὶ Κληρικῶν. Αὕτῃ κατώρθωσε ἐσχάτως μὲ μεγάλην πονηρίαν καὶ ἐπιτηδεύοντα καὶ ὑπέκλεψε Βασιλικὸν διάταγμα, ὅπως ἐγείρῃ ἐν μέσῃς Ἀθήναις, μέγα Μασσωνικὸν ἱδρυμα, καὶ Παραρτήματα ἀνά ταῖς πρωτεύουσας τῶν νομῶν τῆς Ἑλλάδος, αἵνα θὰ διεκηρεῖντο καὶ ἐτροφοδοτοῦντο διὰ τῶν Μοναστηριακῶν περιουσιῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν ἐσόδων, ἵνα δι' αὐτῶν μασσωνοποιήσῃ ὅλα τὰ ὄρανα δῆθεν, καὶ ἀπροσπάτητα ἢ πτωχὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος!!! (Παρατηρήσατε διαβολικὴν ὄντως ἐφεύρεσιν, νὰ διατρέφονται καὶ ἐπικρατήσουν Μασσωνικά ἱδρύματα, ἀπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, διὰ νὰ ἐξοντώσουν αὐτὴν ταύτην τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν θερησκίαν μας!!).

Δὲν θὰ ὑπὲρξῃ νομίζω μεγαλυτέρα ταύτῃ ἀλλή θρασυτεῖα, εἰρωνεία καὶ κυνισμὸς τῆς Μασσωνίας κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐνῶ δὲ κατεδικάσθη τότε καὶ ἀνεκλήθη τὸ Βασ. Διάταγμα, ἀπὸ τὰς ἀπείρους διαμαρτυρίας τῶν Χριστιανικῶν ὁμᾶδων, Συλλόγων, Σωματείων καὶ ἡμῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, ἐσχάτως εἰς τὰς παραμονὰς τῶν νέων ἐκλογῶν, ἐτέθη καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τοῦτο, (ἡ Λεοναία αὕτῃ Ὑδρα) τῆς ὁποίας ὁμοῦς ἀπέκοψε τὰς κεφαλὰς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεος, καὶ ἦρθη ἀπὸς διαπαντός ἡ πληγὴ αὕτη, ἡ μυαίνουσα καὶ δηλητηριάζουσα τὴν καρδίαν αὐτοῦ τοῦ πολυκαθοῦς Ἑθνους ἡμῶν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Ἐντιμασσωνικὸς Ἀγὼν εἰς Βόλον

Ἐμπνευσμένον τηλεγράφημα, υπογραφομένον ὑπὸ τῶν κ. κ. Δημ. Παυλῆ (προέδρου) καὶ Ἀθαν. Ἀγγελόπουλου (γεν. γραμματέως ἀπεστάλη πρὸς τὸν εὐδαρῶν βουλευτὴν κ. Γ. Παπαστεργίου ἐξ ἀφριμῆ; τῆς ἐτερωτήσεως του πρὸς τὴν Κυβέρνησιν· οὕτω ἔδωκε ἐκ τῶν πρώτων ὁ Βόλος τὸ «παράν» εἰς τὴν ἀντιμασσωνικὴν μάχην τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Μπράβο του!

Ἐπαράκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς δφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα δφείλας, ὅπως σπεύσωσι καὶ ταυτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς τῶν. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιταγὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπως τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΣ ΕΙΔΗΣΙΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, κατόπιν ἐγγράφου αἰτήσεώς του, ἐγένετο δεκτὸν εἰς ἁ κρῶσιν παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Δωροθέου.

Ὁ Πρόεδρος κ. Δ. Κυριακόπουλος προσεφώνησε τὸν Μακαριώτατον διὰ τῶν κάτωθι ἐμπνευσμένων λόγων.

Μακαριώτατε,

Μετὰ σεβασμοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Πανελληνίου Θρησκευτικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας, ἀντιπροσωπεῦον τὰς χιλιάδας τῶν Παλ) τῶν ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ υποβάλλει τῇ Ὑμετέρᾳ Μακαριότητι τὰ θερμὰ του συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος.

Μακαριώτατε,

Τὸ Παλ)τικὸν ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸ 1924, ἀφ' ἧς ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἤλλαξε τὸ Ἐορτολόγιον, ἀγνοήσασα τὸ Νομοθετικὸν Βασιλικὸν Διάταγμα τοῦ 1923, τὸ ὁποῖον λέγει ὅτι ἡ μὲν Πολιτεία ἀκολουθεῖ τὸ Νέον ἡμερολόγιον, ἡ δὲ Ἐκκλησία τὸ Παλαιὸν Ἐορτολόγιον (τὸ Ἰουλιανόν), διότι ἐὰν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθήσῃ τὸ Νέον ἡμερολόγιον θὰ καταστῇ σχισματικὴ ἔναντι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τοῦτο θὰ εἶναι ἐπιζήμιον ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ Ἔθνος.

Τὸ Διάταγμα τοῦ 1923 ἐστηρίχθη εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς γνωστῆς ἐκείνης πενταμελοῦς Ἐπιτροπῆς, τὴν ὁποίαν ὑπογράφει καὶ ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντὴς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ἀείμνηστος Κυρὸς Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Μακαριώτατε,

Ἡ ἐπιθυμία τῶν χιλιάδων Παλ)τῶν δὲν εἶναι νὰ σχίσωμεν τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλὰ νὰ τὴν ἐνώσωμεν καὶ τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ ἢ διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Ἐορτολογίου, ἐὰν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τοῦτο σήμερον, ἢ διὰ τῆς ἀνοχῆς Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ὅπως οἱ Παλ)γῖται θρησκευόμενοι ἐλευθέρως, συμφώνως μὲ τὴν θρησκευτικὴν τῶν συνειδήσιν, μέχρις οὗ συνέλθῃ Πανορθόδοξος Σύνοδος μόνης ἀρμοδίας νὰ λύσῃ τὸ ἐπίδικον τοῦτο ζήτημα.

Εὐχόμεθα δὲ ὁλοφύως ὅπως ὁ Πανάγαθος Σὺς φωτίσῃ καὶ ἐνώσῃ τὸν Ἑλληνικὸν Λαὸν θρησκευτικῶς, συμφώνως μὲ τὰ Δόγματα καὶ τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις τῶν ἐπὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Τέλος, Μακαριώτατε, υποβάλλομεν συνοπτικὸν ὑπόμνημα τῶν αἰτημάτων μας μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ τύχωμεν εὐμενοῦς ἀπαντήσεώς Σας.

Τὸ ἐγχειρισθὲν συνοπτικὸν ὑπόμνημα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον θὰ δημοσιεύσωμεν εἰς ἄλλον φύλλον.

Ἐν συνεχείᾳ ὠμίλησε ὁ ἐκ τῶν συμβούλων κ. Σταθρος Καραμήτσος, θεολόγος, τονίσας τὴν σπουδαιότητα τοῦ κινήματός μας καταδικάσας τὴν ἀντιχριστιανικὴν στάσιν τῶν προκατόχων καὶ διατυπώσας τὴν εὐχὴν τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ μέχρι τῆς συγκλήσεως πανορθοδόξου Συνόδου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπεδείξε μεγίστην κατανόησιν, συνομιλήσας ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἐτόνισε ὅτι τὸ ζήτημά μας τὸ βλέπει κατὰ τρόπον εὐρύτερον καὶ ἀνέλαβεν εὐμενὴ εἰσήγησιν τοῦ ὑπομνήματός μας εἰς τὴν Σύνοδον.

Πρέπει νὰ εἴμεθα αἰσιόδοξοι, ὅτι τὸ ζήτημά μας θὰ λυθῇ μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν κανόνων καὶ τῆς ἀκριβείας τῆς Ὁρθοδοξίας. Οἱ φύλακες ἀγρυπνοῦν. Εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ, ὥστε νὰ διαλάμψῃ τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρηνεύσεως.

Συγκεντρώσεις ὡς ἡ ἀνωτέρω τοῦ Πατριᾶτος Σεργίου ἐκφράζουσιν ὅλον τὸν Ἑλληνορθόδοξον Παλμόν.

ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΚΑΙ Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΤΙΜΟΘΕΟΣ Ο Α΄.

Τὴν 13ην Ἰουνίου ἐ.ε. συνεπληρώθησαν ἑξ ὁλόκληροι μῆνες (18 Δεκεμβρίου 1955) ἀφ' ἧς ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Τιμόθεος ὁ Α΄ τὰς πορείας Αὐτοῦ πρὸς τὰς ἄνω Μονὰς ἐποιήσατο καὶ ὁ γεράσιμος τοῦ Ἀδελφοῦ Θρόνος χρεῦναι παραμένει. Ἐπειδὴ δὲ ὡς γνωστὸν τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀκολουθεῖ τὸ πατριὸν παλαιὸν ἡμερολόγιον, τὰ πρόσωπα αὐτοῦ μᾶς συγκινοῦν ἰδιαίτερος. Καὶ οὕτως τούτων ἔχοντων, ἡ σκέψις ὅλων στρέφεται εὐλαβῶς πρὸς τὸν τελευταῖον Πατριάρχην Τιμόθεον, ἡ ἀνδοξία τοῦ ὁποῦν εἰς τὸν περιπυστον τῶν Ἱεροσολύμων θρόνον, ἔτι μᾶλλον ἐλάμπρυνε καὶ κατεκάλλυνεν, ὡς συναρμολόγοντα πλὴν τῶν ἐξόχων Ποιμαντορικῶν καὶ σπάνια πνευματικὰ χαρίσματα, καταστάντα ὅλα πέρα τινά ἀστέρα λάμποντα ἐν τῷ τῆς Ἐκκλησίας νοητῷ στερεώματι. Καὶ ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ ἡμερομένη ὁπως ἀποτίθη φέρον τιμῆς εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτην φυσιογνωμίαν τοῦ Διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐπιστήμης, καθηκόντως ἀφιερῶν τὴν στήλην ταύτην ἀντὶ Μνημοσύνου, διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελεσθὲν μέγα καὶ ἐξαίρετον πνευματικὸν ἔργον.

Ὁ Πατριάρχης Τιμόθεος ἐγεννήθη ἐν Σάμῳ τῷ 1877 καὶ ἦτο υἱὸς τοῦ ἱερέως Νικολάου Θέμελη. Ἀναχθεὶς δὲ εἰς μέτρον ἡλικίας καὶ πᾶσαν τὴν στοιχειώδη παιδείαν λαβὼν, μεναβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1898 εἰσέρχεται εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ, ὅθεν ἐξῆλθεν ἀριστεύσας τῷ 1905.

Ἐνεκεν τῆς φυσικῆς δξύτητος τοῦ πνεύματός του καὶ ἀφοῦ πρότερον ἐκάθη Μοναχὸς καὶ μετὰ τὴν ἀποσταλὴν ἀπὸ Πυθαγόρας εἰς Τιμόθεον, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1906 ἀπεστάλη δι' ἐγκυκλίους σπουδὰς εἰς τὰ ἐν Ὁξφόρδῃ καὶ Καϊμπριτζ Πανεπιστήμια πρὸς μετεκπαίδευσιν τῆς Φιλοσοφίας καὶ τῆς Ἀρχαιολογίας εἰς ἃς ἤρριστευσε καὶ πάλιν κατ' ἄμφω. Ἐπανῆλθε δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1907.

Ἐκτοτε καὶ ἕως τῆς 9ης Ἰουλίου 1935, καθ' ἣν ἀνηγορεύθη Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης, δὲν ἔλαυσε μελε-

τῶν καὶ συγγράφων, ἐνδοὺς βαθύτερον εἰς τὴν μελέτην τῆς Παλαιστίνης ἐν γένει καὶ τῶν ἱστορικῶν αὐτῆς Μνημείων, τοσοῦτον ὑπαισθύνει εἰς τὸν γνῶφον αὐτῆς κατὰ κράξιν καὶ θεωρίαν ὡς οὐδεὶς ἄλλος ποτέ, ὥστε δικαίως τὴν προσήγορίαν Π α λ α ι σ τ ι ν ο λ ό γ ο ς ἐκτίσατο. Ἐνεκα τούτου πλειστάκις προσεκληθὴ εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι καὶ Ἀλλοδαπῇ διεθνή συνέδρια καὶ τοσοῦτον ἐθαυμάσθη ὁ κόσμος τῶν γνώσεων Αὐτοῦ, ὥστε ν' ἀναγνωρισθῇ παγκοσμίως καὶ νὰ ἀποσπᾷ τὸν θαυμασμόν καὶ τὸν ἔπαινον πάντων.

Λόγω τῆς πρὸς τὴν Ἀρχαιολογίαν μεγάλης Του ἀδυναμίας, τῷ 1921, συνέστης, διοργάνωσε καὶ ἐταξινόμησε τὸ πρῶτον Μουσεῖον τοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖον ἐπλούτησε διὰ τῆς περισυλλογῆς πολλῶν ἀρχαιοτήτων ἐκ τῶν διαφόρων Μονῶν τῆς Χώρας. Οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν πολυτίμων εὐρημάτων ἐκ τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ναζαρέτ κ. ἄ. τὰς ὁποίας ὁ ἴδιος διασώζων. Ἐκ τῶν πλέων ἱστορικῶν γεγονότων τῶν συνδεομένων τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐν γένει, συντομίας χάριν θὰ ἀναφέρωμεν τὰ ἀκόλουθα δύο.

Τὴν 23 Αὐγούστου 1921 ἐξελέγη διὰ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἰορδάνου, χειροτονηθεὶς Ἀρχιερεὺς μετὰ 5 ἡμέρας. Καὶ τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1928 διορίσθη πατριαρχικὸς ἐπίτροπος Βηθλεὲμ ἔνθα διεκόνησεν ἐπὶ μίαν ἐξαετίαν. Ἐνταῦθα εὐρισκόμενος καὶ καταγινόμενος εἰς ἐνδελεχεῖς μελέτας, τῷ 1934 τῇ προσωπικῇ Αὐτοῦ ἐπιστάσει ἦλθον εἰς φῶς τὰ περίφημα βυζαντινὰ Μωσαϊκὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Βασιλικῆς. Καὶ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ ἱ.ε. μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὴν σχετικὴν Λιτανεΐαν, ἐτέλεσεν Ἀγιασμόν ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῶν Μωσαϊκῶν, καθ' ὃν ἀνέγνω εἰδικὴν εὐχὴν, ἐν ἣ ἐμνημόνευσε πάντας τοὺς βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας καὶ πατριάρχας τῆς Ἱερουσαλὴμ τοὺς συνδεομένους μετὰ τῆς Βασιλικῆς τῆς Γεννήσεως. Τὸ ἱερώτερον ὅμως καὶ σπουδαιότερον γεγονός, ἔλαβε χώραν τὴν 2 Σεπτεμβρίου 1934, ὅτε ἀνήγαγεν ἐκ τῆς ἀφανείας εἰς τὴν ἐμφάνειαν τὸ εἰς μνήμην τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου σφαγέντων 14.000 νηπίων Παρεκκλησίον, κείμενον κατὰ τὸ νότιον ὑπὸ γειὸν κλίτος τῆς ῥηθείσης Βασιλικῆς καὶ ἐτέλεσεν ἐν αὐτῷ διὰ πρῶτην ἀπὸ αἰῶνων φορὰν Ἀγιασμόν καὶ ἐν συνεχείᾳ κατανυκτικὴν Λειτουργίαν ἐκφωνήσας ἅμα καὶ σχετικὸν πανηγυρικὸν λόγον, ἐν μέσῳ ἀσφυκτιῶντος λαοῦ καὶ πλήθους ἐπισήμων. Εἶναι ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις τὴν ἐκ τούτου χαρὰν τῶν Ὁρθοδόξων καὶ δὴ τὴν ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τὴν καταφανῆ δυσφορίαν καὶ θρησκευτικὴν ταλαιπωρίαν τῶν Λατίνων, οἱ ὁποῖοι ψευδορημονοῦντες ἐπεδείκνυνον ἀλτάρδιόν τι ὅπερ ἔλεγον ὅτι εἶναι ὁ πραγματικὸς τόπος τῶν σφαγέντων Νηπίων. Περιττὸν νὰ ἐξάσμεν ὁποῦς ἱστορικῆς σημασίας γέμουναι τὰ δύο ταῦτα γεγονότα.

Ὁ σοφὸς καὶ ἀγχίνους Πατριάρχης Τιμόθεος ὡμίλει εὐχερῶς 7 γλώσσας τὰς ὅποιας ἐχρηστοῦν κατὰ τὰς περιστάσεις εἰς τὸ Θ. Κήρυγμα. Διότι, εἰκὸς ἐστίν, ὅτι ἐκτὸς τοῦ συγγραφικοῦ χαρίσματος, ἐκίχητε καὶ τὸν Θ. λόγον μετὰ τοσαύτης εὐροίας καὶ γλαφυρότητος, ὥστε νὰ νομίξῃ τις, ὅτι φιλῶν ἐνθέων ἀρωμάτων ἔπνουν αἱ σιαγόνες αὐτοῦ κατευ-

Ἐρωτῶμεν: Ποία σκοπιμότης ὑπαγορεύει τὴν ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀμβροσίου ἐξακολουθητικὴν σφράγισιν τοῦ Ἱ. Ναοῦ τοῦ Πατριῶτός μας Λαμίας; Ποῖον ἐξυπηρετεῖ ἡ τακτικὴ αὐτῇ τὴν σιγὴν ποὺ ἐργιάζει ὁ Μασσωνισμός, ὁ Χιλιασμός καὶ ἡ ἄθετα;

φραίνουσαι νοηταῖς εὐωδίαις τὰς καρδίας τῶν πιστῶν, οἵτινες συνέρρουσαν πανταχόσε διὰ τὴν ἀκούσασιν διπλαῖς ἀκοαῖς καὶ ὀξυτέρῳ νῷ, τὸν Πατριάρχην τῶν ρητορευόντων. Διότι τοῦτον εὐροῦσα καθαρόν δοχεῖον ἡ θ. χάρις ἐσκήνωσεν ἐν αὐτῷ καὶ ἐπλησεν αὐτὸν θειοτέρας ἐμπνεύσεως καὶ ἀκριβοῦς θεολογίας, ὥστε νὰ διατρανοῖ ὑπερφυῶς καὶ ἀναπτύσσει τηλαυγῶς τὰς ἐνθέους διδασκαλίας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν καὶ ἀμωμήτου πίστεως.

Τὰ συγγράμματα τὰ ὁποῖα κατέλειπεν ὁ ἱερός οὗτος ἀνὴρ πλείστα τῶν ὁποίων μετεφράσθησαν εἰς ξένας γλώσσας, ἀνέρχονται εἰς 33. Μεταξὺ αὐτῶν τὴν κορωνίδα κατέχει τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον ἡ **ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ ΚΑΙ ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΑΥΤΗΣ** (τόμοι 2, ἐκδ. 1932) εἰς τὰς 1487 σελίδας τοῦ ὁποίου, διακρίνει τις τὴν σοφίαν καὶ πολυμαθειαν τοῦ Πατριάρχου.

Αἱ δημοσιευθεῖσαι Θεολογικαί, Φιλοσοφικαὶ καὶ Ἀρχαιολογικαὶ Μελέται αὐτοῦ εἰς 189.

Καὶ αἱ διάφοροι Βιβλιοκρισίαι αἱ γεγόμεναι ὑπ' αὐτοῦ εἰς 59.

Τὸ τεράστιον ὄντως τοῦτο πνευματικὸν ἔργον τοῦ σοφωτάτου Πατριάρχου Τιμοθέου, εὐλόγως προεκάλεσε τὸ παγκόσμιον ἐνδιαφέρον. Δι' αὐτὸ καὶ αἱ περὶ αὐτοῦ γραφεῖσαι κατὰ καιροὺς ὑπὸ Ἑλλήνων καὶ ξένων κρίσεις καὶ γνώμαι ἀνέρχονται εἰς 117.

Ἐνεκα τῆς τοιαύτης προσωπικῆς καὶ πνευματικῆς ἀξίας ἀπέκτιτος μέγα κύρος μεταξὺ τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου τῆς Οἰκουμένης τιμηθεὶς πρὸς τοὺς ἄλλοις «καθὼς ἡ ἀρετὴ οἶδε γέγρα χαρίζειν» διὰ τοῦ Μεγαλοσταύρου τοῦ Σωτήρος ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, τῆς Περιουσιότητος τῆς Ἀγγλίας, τοῦ τῆς Ἰορδανίας, τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ἀβυσσινίας καὶ 16 ἄλλων Ἐγγεμένων διαφόρων Κρατῶν καὶ Ἐκκλησιῶν,

Ἐνεκα λοιπὸν τῶν ρητορικῶν θεηγοριῶν καὶ τῆς καλλιτελείας τῶν συγγραμμάτων του δικαίως θὰ ἔλεγέ τις, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ ὁ Προφητάναξ Δαβὶδ ἔγραψε λέγων, «Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ πέρας τῆς Οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτοῦ».

Τοῦ ἀγιωτάτου καὶ σοφωτάτου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων **ΤΙΜΟΘΕΟΥ** τοῦ Α' αἰωνία ἡ Μνήμη.
ΒΑΣ. Μ. ΣΠΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Β' καὶ Γ' Κυριακὴ Ματθαίου)
(**Ματθ. 18-23**) (**Ματθ. 5' 23-33**)

Εὐλογημένη συνήθεια! Ἐπιβεβλημένον καθήκον νὰ γνωρίζῃ ὁ χριστιανὸς τὴν εὐαγγελικὴν περιτοπὴν τῆς Κυριακῆς ἀπὸ τὸ στίχον του. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἡ ψυχὴ του θὰ ἔχῃ κάποια προετοιμασίαν καὶ ἡ συμμετοχὴ του εἰς τὴν θείαν λατρείαν θὰ εἶναι πρὸ ἐσωτερικῆς, πρὸ δυνατῆς.

Μεταξὺ τῶν δύο εὐαγγελικῶν περιτοπῶν τῶν δύο ἐπομένων Κυριακῶν ὑπάρχει στενωπὴ συνάφεια. Εἰς τὴν πρώτην Κυριακὴν ὁ Κύριος καλεῖ τοὺς μαθητάς του. Βαθύτατα συγμνητικὸς ὁ τρόπος τῆς κλήσεως. Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν μαθητῶν ἡ κλήσις λαμβάνει τὴν μορφήν ὁλοκληρωτικῆς θυσίας.

Οὕτως εἶχον ἰδῆ τὸν Ἰησοῦν θανατουργοῦντα, οὕτως εἶχον ἀκούσει τὰς περιφρήτους διδασκαλίας του, οὕτως εἶχον ἰδῆ νὰ καταλύῃ τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου διὰ τῆς Ἀναστάσεώς του. Τί τοῦ; παρακαλεῖ; Μία ἰσχυρὰ νοσταλγία τῆς ἀληθείας, ἓνας ἀνύστακος ἔρως τῆς ἀρετῆς, ἓνα ἰσχυρὸν αἶσθημα ἀγάπης. Ἀπλοῖ εἰς τοὺς τρόπους, ἀπλοῖ εἰς τὸ ἐπάγγελμα οἱ ἄλλοις τῆς Γαλιλαίας ἔχουν διατηρήσει τὸν ἐσωτερικὸν τοὺς κόσμον, τὴν ψυχὴν τους καθαρὰ, ἀμόλυντον ἀπὸ τὴν διαφθορὰν τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν ὑποκρισίαν· γι' αὐτὸ ἡ ψυχὴ τους δέχεται ἀκόπως τὸ φῶς τῆς χάριτος, ποὺ ἐκπέμπει ἡ φυσιογνωμία τοῦ Αὐτῶν. Χωρὶς συζητήσι «ἀφέντες πάντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν κουράζεται μὲ ἐπιχειρήματα νὰ τοὺς πείσῃ. Ὅμιλεῖ κατ' εὐθείαν στὴν καρδίαν τους μὲ τὸν μυστηριώδη καὶ ἀνεξέταστο τρόπο τῆς χάριτος. Δὲν ὁμιλεῖ, καλεῖ, «Δεῦτε ὀπίσω μου». Καὶ ἡ ἀξίωσις αὐτῇ εὐρίσκει βαθυτάτη ἀπήχυν, εἰς τὰς διψαλέας ψυχὰς τῶν μαθητῶν.

Εἶναι κλητοί, ποὺ ἀποδέχονται τὴν κλήσιν· κοντὰ εἰς τὸν Κύριον θὰ καταστῶσιν οἱ ἐκλεκτοί, ποὺ ἀνεδείχθησαν ἄξιοι τῆς κλήσεως.

Αὐτοὶ οἱ κλητοὶ καλοῦνται εἰς τὴν περιτοπὴν τῆς Δευτέρας Κυριακῆς νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴν ζωὴν τους εἰς τὸν Μεγάλον Ἐπουράνιον Πατέρα, «Μὴ μεριμνᾶτε. Θάλασσα ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ· βρικοῦλες μικρὲς στὴν ἀπειρωτοσύνην τῆς οἱ ἀνθρώποι. Αὐτὴ ἡ θάλασσα τῶν οἰκτιρῶν καὶ τῆς ἀγάπης κατευθύνει μὲ ἀσφάλεια τὸ πιστὸ παιδί τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν προορισμὸν του.

Ἀλήθεια, ποὺ ξεκουράζει. Ἐνα θαῦμα εἶναι ἡ ζωὴ μας· καὶ ἓνα ἄλλο θαῦμα ἡ συντήρησις τῆς. Τὰ θαύματα ὅμως τὰ κατεργάζεται μόνον ἡ Παντοδυναμία καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ προβάλλει τὸ ἀδυσώπητο ἐρώτημα ὁ Κύριος: «Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσεθῆναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἓνα;»

Ἄλλο μέριμνα καὶ ἄλλο ἐργασία!

Ἐξαντλητικὴ φθορὰ ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐγωϊστικὴν ἀντίληψιν τῆς ἀπολύτου ἱκανότητος τοῦ ἀνθρώπου ἡ πρώτη ὑποχρέωσις· ἐντεταγμένη μέσα εἰς τὰς ἡθικὰς ἀξίας ἡ δευτέρα.

Ἐπιβάλλεται ἡ ἐργασία καταδικάζεται ἡ μέριμνα.

Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ἐβαπτίσθη εἶναι κλητός.

Εἰς ὅλους ἀπευθύνει ὁ Κύριος τὸ σύνθημα: «Δεῦτε ὀπίσω μου» καλούμενοι διὰ τοῦ ἀγῶνος, διὰ τῆς προσπαθείας νὰ ἀναδειχθῶμεν τέλει· αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας.

Ὁ σκοπὸς αὐτὸς θὰ πραγματοποιηθῇ ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος ὑποτάξει τὴν ὕλην μὲ τὰς ἀξιώσεις τῆς εἰς τὸ πνεῦμα· ἐφ' ὅσον ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτὸν του εἰς τὴν Πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ.

Τὸ θεμελιτικὸν καθήκον ἐκάστου πιστοῦ τέκνου εἶναι «ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν».

Κοντὰ στὰ παραρτήματα

NEMEA KORINΘΙΑΣ

Πολλοὶ χριστιανοὶ στεροῦνται τῆς εὐλογίας νὰ ἔχουν τακτικὰ ἀνοικτὴν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ὑποφέρουν, ταλαιπωροῦνται, θλίβονται ἀναμένουν ὅμως καὶ ἐπιμένουν. Πόσο ἐνθουσιασμὸ κρύβουν τὰ στήθη τῶν! Πόση εὐλάβεια! Πόση ἀνάταση!

Αὐτὸ τὸ διαπιστώνει κανεὶς ἐπισκεπτόμενος τὰ Παραρτήματα. Αὐτὴ τὴν εὐκαιρία εἶχαν ὅσοι ἐπεσκέφθησαν τὴν Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τὴν Νεμέα Κορινθίας. Ἐνα κατανυκτικὸ ἐκκλησάκι, προῖόν τοῦ ζήλου καὶ τῆς προσωπικῆς ἐργασίας τῶν κατοίκων τοῦ Παραρτήματος, ἀποτελεῖ τὸ πνευματικὸ κέντρο. Στὴν ἀνοικοδόμησι τοῦ ναοῦ στάθηκε σημαντικὸς παράγων ὁ ἀειμνήστos ἀρχιμανδρίτης Χρυσόστομος, τὸ ἀγαθὸ ἐκεῖνο γεροντάκι. Ἡ σκιά τοῦ ἀκόμη πλανίεται στὸ δημιούργημα του, καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνάλαφρα φτερουγίζει ὁσάκις τελεῖται ἡ θεία λειτουργία.

Ἡ κακία τῶν «χριστιανῶν» καὶ ὁ φθόνος τῶν «Ἀρχιερέων» τῆς ἐποχῆς κρατοῦν κλειστὸ τὸ κατανυκτικὸ ἐκκλησάκι καὶ ταλαιπωροῦν τὸ πλῆθος τῶν Ὁρθοδόξων. Μία φορὰ τὸν χρόνον ἡ πνευματικὴ αὐτὴ κολυμβήθρα τοῦ Σιλωὰμ εἰς τὴν Νεμέα ἀποκτὰ κίνησιν καὶ λειτουργοὶ τοῦ ὑψίστου χαρίζουν τὰ νάματα τῆς Χάριτος εἰς τὰ πλῆθος τῶν κατοίκων τῆς Νεμέας. Μία φορὰ τὸν χρόνον τὴν Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!

Γι' αὐτὴν τὴν κατανυκτικὴν στιγμὴν ξεκίνησε καὶ ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ ἓνα αὐτοκίνητο μὲ προσκυνητὰς γιὰ τὴν Νεμέα. Ἀντιπρόσωποι τοῦ κλήρου οἱ Πανοσιολογιώτατοι Ἀρχιμανδρίται κ. κ. Παντελεήμων Τσαλούπης, Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος Σπυρίδων Ἑρμογόνους ἀντιπρόσωπος τοῦ Δ. Σ. Τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. ὁ κ. Κωνσταντῆς Θεοφάνους καὶ περὶ τοὺς 30 Πειραιεῖς.

Τὴν Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς τὸ ἀπόγευμα φθάνουν. Ἐνας πανηγυρικὸς ἔσπερινός μὲ τὸν καλλιφώνο Ἱεροψάλτη κ. Νικόλαον Κουκουλάκη ἀποτελεῖ τὸ προοίμιον τῆς πανηγύρεως.

Τὴν ἄλλαν μέρα ἡ κατανυκτικὴ λειτουργία ἀπὸ τοὺς ἀναφερθέντας κληρικοὺς ἀποτελεῖ τὸ πνευματικὸ γεγονός τῆς Νεμέας. Ὅλη ἡ Νεμέα προσήλθε κατὰ χιλιάδας εἰς τὸ γραφικὸ Ἐκκλησάκι. Ὅλων αἱ ψυχαὶ ἠλεκτρίζονται ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν τέλεσι τοῦ μυστηρίου τῆς θείας εὐχαριστίας. Τὸ πνευματικὸν ἔργον τῆς Ἱερᾶς λειτουργίας ὀλοκλήρως τὸ Θεῖον Κήρυγμα, τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησε λαϊκὸς ἱεροκῆρυξ.

Στιγμὲς ἀξέχαστες. Στιγμὲς ποὺ φανερώουν τὸ μεγαλεῖο τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ δυναμισμό καὶ τὴν μαχητικότητα τῶν ἀδιαφθόρων λαϊκῶν ἀνθρώπων, ποὺ τὴν ὑποστηρίζουν. Γι' αὐτὸ εἶναι ἀκατανίκητη καὶ ἀκαταγώνιστη δύναμις.

Οἱ κάτοικοι τῆς Νεμέας δὲν ὑστέρησαν σὲ κοινωνισμό, σὲ χριστιανικὴ καλωσύνη. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ἡμιλλῶντο ὁ ἓνας τὸν ἄλλον ποιὸς θὰ φιλοξενήσῃ τοὺς ἔξονους! Τί ὠραία καὶ ὑπέροχος ἡ ἀρετὴ τῆς φιλοξενίας.

Βαθύτατα συγκινηθέντες ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ εὐχαριστοῦν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Νεμέας διὰ τὴν ἀνακούφισιν καὶ περιποίησιν.

Ἐπισκέπτης

**ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ
ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΧΤΟΡΑ**

Περὶ ἐγκρατείας τῆς γαστρὸς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 235)

Μέγας οὗτος καὶ δύσκολος ἀγὼν διότι πρέπει νὰ ἀγωνισθῇ τις πρὸς δύο σημεία. Διότι ἐνῶ τὰ ἄλλα ἐλαττώματα μόνον μὲ τὴν ψυχὴν ἀγωνίζονται οὗτος κατέστη διπλοῦς ὡς ἔχων τὴν μάχην ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῷ σώματι. Διὰ τοῦτο διπλὴν τὴν πάλην πρέπει νὰ ἀναλάβωμεν. Διότι δὲν εἶναι ἀρκετὴ μόνη ἡ σωματικὴ νηστεία διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῆς τελείας σωφροσύνης καὶ ἀληθοῦς ἀγνείας ἐὰν δὲν κατασυντρίψωμεν τὴν καρδίαν δὲν ἀνασέμψωμεν πρὸς τὸν Θεὸν προσευχὰς μακράς, δὲν μελετῶμεν συχνὰ τὰς Γραφὰς καὶ δὲν κοπιῶμεν ἢ δὲν ἐκτελοῦμεν χειρωνακτικὴν ἐργασίαν. Ὅλα ταῦτα δύνανται νὰ ἐμποδίσουν τὰς ἀστάτους ὁρμὰς τῆς ψυχῆς καὶ νὰ ἀπομακρύνουν ταύτην ἀπὸ τὰς αἰσχροῦς φαντασίας.

Πρὸ παντὸς δὲ βοηθεῖ ἡ ταπεινότης τῆς ψυχῆς, ἄνευ τῆς ὁποίας οὔτε τῆς πορνείας, οὔτε τῶν ἄλλων ἐλαττωμάτων δύναται τις νὰ ἐπικρατήσῃ. Πρῶτον λοιπὸν πρέπει διὰ πάσης προφυλάξεως νὰ κρατῶμεν τὴν καρδίαν μακρὰν παντὸς ρυπαροῦ λογισμοῦ. Διότι κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Κυρίου «διαλογισμοὶ πονηροὶ φόνοι, μοιχεῖαι», ἐκ ταύτης προέρχονται ὡς καὶ πᾶσαι αἱ κακίαι. Ἡ δὲ νηστεία οὐχὶ μόνον πρὸς κακονομίαν τοῦ σώματος διετάχθη εἰς ἡμᾶς ἀλλὰ καὶ πρὸς νῆψιν τῆς διανοίας, ὥστε αὕτη νὰ μὴ νεκρωθῇ διὰ τῆς καταχρήσεως πλουσίων τροφῶν καὶ δὲν δυνηθῇ οὕτω νὰ διαφυλάξῃ ἀγνοῦς τοῦ λογισμοῦ.

(Ἀκολουθεῖ)

Γονεῖς προσέξτε !!

Τὰ σχολεῖα ἐκλείσαν. Τὸ βουνὸν ἡ ἡ θάλασσα θὰ ὑποδεχθῇ τὰ παιδιὰ σας. Ἐνδιαφερέσθε διὰ τὴν σωματικὴν των ὑγίαν, Καλὰ νάνετε. Ἐσκέφθητε ὁμως τὴν ἠθικὴν ὑγίαν τοῦ παιδιοῦ; Πλῆθος αἰσχυρῶν εἰκότων γυμνότητος εὐκόλῃ συναναστροφῶν περισσέτεροι αἱ παρίδες τοῦ θανάτου. Ἀγρυπνήσατε προσέξτε! Ἀπὸ κοντὰ σας τὸ παιδί. Δώσατέ του εὐκαιρία νὰ χρησιμοποιεῖ ἐπωφελῶς τὸν χρόνον του (μελέτη, ἐργασία ἐλαφρὰ κλπ.) διότι ἀργά μὲντε πείσης κακίας. Ζητήσατε τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, διότι κινδυνεύει τὸ πεδᾶν τὸ παιδί σας ψυχικῶς.

Ἡ ἐφετερινὴ παραδοξολογία

Ὁ κύκλος τῶν κινήτων ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας μας κλείει μὲ τὴν Κυριακὴν τῶν Ἁγίων Πάντων. Ἀπὸ τῆς ἐπομένην ἀκριβῶς Δευτέραν ἀρχίζει ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τῆς ὁποίας ἡ διάρκεια νυναινεταὶ ἀναλόγως τῆς θέσεως τοῦ Πάσχα (πρώτμον ἢ ὀψιμῶν). Ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἔχει ἐπιβληθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Τὰ πράγματα βαίνουν ΠΑΝΤΟΤΕ καλῶς, ἐφ' ὅσον αἱ ἐορταὶ προσδιορίζονται μὲ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Θὰ ἐρωτήσωμεν τώρα τοὺς ἀδελφούς μας νεοημερολογίτας: Ἐφ' ὅπως πᾶς ἀνέτασαν τὴν συνείδησίν των, ὅταν ἡ ἐορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων συνέπεσε πρὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων; Πῶς δικαιολογοῦν τὴν καταστροφὴν μιᾶς αἰωνοβίου παραδόσεως; Πῶς καταργοῦν μιὰν νηστείαν ἐπίσημον; Μὲ τὸ: «Ἐ! δὲν πειράζει βρὲ ἀδελφε» δὲν λύεται τὸ πρόβλημα διότι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε καταργεῖ πράξεις μὲ παρορρόδοξον κῆρυξ! Ἀλλὰ τοῦ ἔμμεν; Δὲν ἀποκλείεται μὲ τὸ «Ἐ! δὲν πειράζει» νὰ ἐμφανισθῶμεν καὶ οὐσιώδεις ἀληθείας τῆς χριστιανικῆς θεολογίας.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΕΛΕΣΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΥ

Τὴν προσεχῇ Κυριακὴν 25 Ἰουνίου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀθηνῶν τελεῖται τὸ 40 θήμερον μνημόσυνον τοῦ κοιμηθέντος Ἀρχιεπισκόπου Ἰωάννου Παπαντωνίου. Ὁ υἱὸς τούτου Αἰδεσ. Ἱερεὺς κ. Κων(ν)ος Παπαντωνίου καλεῖ πάντας τοὺς ἀδελφούς ὅπως παρευρεθῶσι καὶ ἐνώτωσι μετ' αὐτοῦ τὰς πρὸς τὸν Ὑψιστον δεήσεις των.

Δωρεὰ

1) Εἰς μνήμην τοῦ Μιλτιάδου Γ. Ζαχαρία καὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἔτους ἀπὸ τοῦ θανάτου του οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἀνεψιοὶ του κατέβαλον εἰς τὸ Γενικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος δραχμὰς τετρακοσίας (400).

Ἐπίσης ἡ ἀνεψιά του Ἑλλη Ν. Ζαχαρία δραχμὰς ἑκατὸν (100) καὶ ὁ κ. Ἀριστείδης Ζαχαρίας κατέθεσε εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του Μιλτιάδου εἰς τὸν Σύλλογον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» 400 δραχμὰς ἀντὶ στεφάνου καὶ 350 εἰς τὸ ἡσυχαστήριον «Ἀξίον ἔστι» ἀντὶ τοῦ ἑτησίου μνημοσύνου.

Ἀνοικτὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Μηκαριώτατον

Εἰς τὴν ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα Λαρίσης «Νέον Βῆμα» 21/5/56 ὁ αἰδεσιμώτατος Ἱερεὺς κ. Ἰγνάντιος Παρασκευοπούδης δημοσιεύει ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Ἀρχιεπισκοπικὸν Ἀθηνῶν. Ἡ ἐπιστολὴ εἶναι δημολογουμένης ἐμπνευσμένη καὶ ἀποδοικνύει τὸν ζῆλον τοῦ συντάκτου. Δημοσιεύσαμεν, ἀλλεῖωσι χώρου, μερικὰς χαρακτηριστικὰς περικοπὰς «Προχωρήσατε μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ ἀποφασιστικότητα. Τὴν διδρῶσιν θὰ τὴν κατορθώσητε μὲ τὴν ἐπαγχορὰν τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ τὸν ἡθικὸν καθαρὸν» «Ὁδὸν θὰ κατορθώσητε ἐὰν δὲν ἐνώσητε πρῶτον τὴν Ἐκκλησίαν» διότι οὐδὲν τόσον καταστρέφει αὐτὴν, παραλβεῖ τὸν θερησκευτικὸν ζῆλον τῶν πιστῶν καὶ ἐξωθεῖ λαὸν καὶ κλήρον εἰς φαῖλον βίον, ὅσον τὰ σχίσματα. «...Τὸ νέον ἡμερολόγιον φέρει ἀταξίαν εἰς τὴν τυπικὴν διάταξιν καὶ ἀφαιρεῖ τελείως τὴν νηστείαν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, καθὼς παρατηρεῖται κατὰ τὸ τεῖχος ἔτος, μὲ τὸ νὰ συμπέσῃ ἡ μνήμη τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων—29 Ἰουνίου—πρὸς τῆς Ἀποκριῶν».

Τὴν ἑλπὴν ἐν γένει ἐπιστολὴν διακρίνει ἱερὸς παλμὸς ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ λατρείᾳ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας διὰ τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καὶ φλογερὸς ζῆλος. Ἀξιόπαινος ὁ συντάκτης τῆς ἐπιστολῆς. Ἐλθε ὁ Θεὸς νὰ καταστήσῃ εὐήκοον τὸν προκαθήμενον τοῦ θρόνου τῶν Ἀθηνῶν, ὥστε νὰ προσέξῃ καὶ αὐτὴν καὶ πολλὰς ἄλλας φωνὰς, συνιστάσας τὴν διδρῶσιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀταξίας.

Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ

Ἐδχαρίστως ἀναγινώσκουμεν εἰς τὸ ὄργανον «Ἐκκλησίαν» (1-7-56) οὐδέλιον ὑπὸ τὸν τίτλον «Μία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπέτειος», ἐξαῖρον τὴν ἀξίαν τῶν Ὁρφατογραφῶν Κυριακῶν Πειραιῶς Ἀγίου Γεωργίου καὶ Ἀγίου Πολυκαρπῶς. Ὁμολογουμένως ἀποτολαῦν κομήματα ἀγάπης καὶ στεργικὰ ἀνάκτορα φιλοφροσύνης.

Γνωρίζει ὁμοῦ ὁ Συντάκτης τοῦ σχολίου αὐτοῦ, ὅτι καποτὴ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἐμπρασσωμένη ὑπὸ τοῦ ἀποθανόντος Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Παν. γίδωνος, συμπαραστατομένη ὑπὸ τοῦ ἀλλεξάνδρου, τὸς

ἀρχιμανδρίτου κ. Λιονυτίου Ψαριανοῦ, ἐδήλωσαν νηριολετικῶς τὰ Ὁρφατογραφία, μὴ λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπὲρ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς διχογνωμίας θριαμβεύσαν ἀγάπην;

Γνωρίζει ἐπὶ πλέον, ὅτι οἱ προμνησθέντες κληρικοὶ ἐκμεταλλεῖσθαι τὴν στοργικὴν λατρείαν τοῦ ἱεροῦ τῶν Ὁρφατογραφῶν πρὸς τὰ ὁρφατά, ἐχρησιμοποίησαν τὸν διωγμὸν τῶν ἀγνῶν αὐτῶν πλασματῶν, διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀναχωρὴν τῆς συνειδήσεως τοῦ ἱεροῦ, ὅπως τότε ἐπισκόπου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.;

Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμὰ, συνιστῶντα τὸ φρικτὸν κριτήριον τῆς χρεωκοπίας τῶν ἡθικῶν ἀξιών ὅφ' ἧς μαστίζεται ἡ κοινωνία μας. Ἐλπίζομεν τελικῶς, ὅτι ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ τῶν «τοιούτων σταθμῶν καθαίρεσις».

Ὁφειλομένη εὐγνωμοσύνη.

Εἰς τὸν σκληρὸν ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον ἀντιμετωπίζομεν τοὺς τελευταίους αὐτοὺς καιροὺς, πολλοὶ ἀνεφάνησαν ἐχθροί, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀνεδείχθησαν φίλοι. Μεταξὺ τῶν φίλων ἐξαίρετον μὲ ἰδιόζουσαν εὐγνωμοσύνην τὸν σεβαστὸν φίλον μας κ. Παναν. Βαρυμποπιώτην. Οἷος διὰ τοῦ ὄργανου τοῦ Ἰδρύματος τοῦ «Τρεῖς Ἱεράρχαι» πολλάκις σὺνηγόρησε, πολλάκις ἐκαυτηρίασε τὴν ἀντιχριστιανικὴν τακτικὴν τῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, πολλάκις εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ Ἰδρύματος τοῦ ἀντήχησε καυστικὸς ἔλεγχος.

Τελευταίως δὲ ἐπεσκέφθη καὶ τὰ γραφεῖα μας συνμιλήσας μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπιτροπῆς καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ. Εἶναι ὀφειλόμενος τῆς εὐγνωμοσύνης μας καὶ δημοσίως ὁμολογοῦμεν τὸ τοιοῦτον, ἐν τῇ ἐλπίδι, ὅτι δὲν θὰ παύσῃ συνηγορῶν ὑπὲρ ἐνὸς δικαίου καὶ ἐκκλησιαστικοῦ ἀγῶνος, ὅςτος ὁ ἡμέτερος.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην 20/6/50 π. ἡ. ἐτελέσθη εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων ἡ ἑτησία δογμὴ τῆς ἀδελφότητος Κυριῶν καὶ Δεσποινίδων «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια». Ἀπὸ ἐνωρίς ἤρχισαν νὰ καταφθάνουν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς πρωτευούσης καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος καὶ οἱ προσκεκλημένοι αὐτῆς, ὥστε ἐντός ὀλίγων νὰ πληρωθῇ ὁ χώρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Τὴν λειτουργίαν ἐτέλεσαν κατανυκτικώτατα οἱ Ἀρχιμανδρίται Μεροκούριος Καλοσκάμης καὶ Καλλιόπιος Γιαννακουλόπουλος, εὐλογήσαντες καὶ τὴν πλουσίαν ἀστοκλασίαν. Εἰς σχετικὴν ὁμιλίαν, γενομένην μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον ἐξήγηθη ἡ σημασία τῆς ἀποστολῆς τῆς Ὁργανώσεως καὶ ἐτονίσθη ἡ ἀνάγκη τοῦ ἀτομικοῦ—καταρτισμοῦ—τῶν μελῶν αὐτῆς, ὥς οὐσιώδους προϋποθέσεως διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου.

Εἰς τὸ τέλος ἐψάλη μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου ἡμῶν κ. Χρυσόστομου, εὐλογήσαντος τὴν ἰδρυσιν τῆς Ὁργανώσεως.

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς συγκαίρομεν τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ τὰ μέλη τῆς ἀδελφότητος, διὰ τὸ ἐπιτελούμενον ἔργον εὐχόμεθα δέ, ὅπως ὁ Κύριος ἐπιδαψιλεύῃ πλουσίας τὰς εὐλογίας του εἰς αὐτὸ καὶ ἐνισχύῃ τὰς ἀδελφὰς μέλη εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς ὁραίας ἀποστολῆς των.